

28-29

El Centre Social Terra, referent dels moviments socials i l'activisme de València, celebra el quinzé aniversari

30

Des del Raval de Barcelona, l'Espai Contrabandos teixeix aliances en el món de l'edició alternativa

Jugar per ser lliures

L'Ateneu Popular de 9 Barris engega el vintè Circ d'Hivern amb 'Garbuix', un muntatge dirigit per Guillem Albà i Alberto Feliciate per fer quelcom que ens pot resultar molt complicat: jugar

Albert Martí Panadès
@Albertillu9

En aquest espectacle
tot s'hi val i tot
s'utilitza: trapezi
balanç, perxa xinesa,
acrobàcia, ganivets,
teles o una bicicleta
acrobàtica que
hipnotitza

Les responsables
esperen atrapar
mares i àvies, tota la
família, per recuperar
la tradició d'un circ
que no distingeix
generacions, que és
atemporal

Potser no és el més important, però sí que és el més constant. El Circ d'Hivern, una de les propostes estrella de l'Ateneu Popular de 9 Barris, celebra vint anys i ho fa en un estat de forma envejable, consolidant-se, més enllà del barri, com un dels focus d'arts escèniques a tenir en compte. Després de l'espectacle *F. I. R. A.*, que va suposar la constitució del col·lectiu que la interpretava en companyia estable, arriba aquest *Garbuix*. La fórmula és similar: ajuntar cinc artistes de diferents disciplines que no havien treballat juntes i començar un procés de creació des de zero.

Durant la roda de premsa de presentació, els directors Guillem Albà i Alberto Feliciate han volgut destacar que l'important és que "els nens riguin, els adults riguin i l'energia arribi. Entenem el circ com un espai per jugar, un espai de llibertat". D'aquesta manera, aquesta vintena edició va sobre segur: "Voliem fugir de fer cap cosa moderna, volem anar a buscar el públic que no acostuma a anar al circ o al teatre". Es tracta de reconciliar públic i circ com si es tractés d'una cerimònia on l'únic que importa és deixar la ment en blanc i jugar.

En un moment donat, un periodista pregunta: "Per què cinc dones?". Albà surt al pas del que hauria de ser evident: "Voliem que fossin cinc noies perquè volíem un espectacle coral, però de petit format. I són elles, simplement, perquè són bones. I són elles perquè la gent, aviat, no es pregunta per què són dones. Quan he agafat només homes ningú no em pregunta per què només homes. Espero que, algun dia, això no s'hagi de preguntar". El director va reivindicar el que no s'hauria de reivindicar: la normalitat i la qualitat artística per damunt de tot.

En aquest espectacle tot s'hi val i tot s'utilitza: trapezi balanç, perxa xinesa, clown, acrobàcia, ganivets, teles o una bicicleta acrobàtica que hipnotitza només de veure-la. Elles estan encantades d'haver-se pogut conèixer i, fruit d'aquest embolic, es crea una atmosfera a cavall del món oníric i l'humor absurd. Hi apareixen des d'un ós polar fins a un grup de monges, passant per un joc amb les llengües maternes de cadascuna que desferma les rialles a la platea. Amb els nens ja ho han provat i, sí, funciona. Ara, les responsables esperen atrapar mares i àvies, tota la família, per recuperar la tradició d'un circ que no distingeix generacions, que és atemporal, que mai no ha marxat i que es fa des del barri per al barri.

El novembre passat, l'Ateneu de 9 Barris va rebre la Medalla d'Honor de Barcelona de mans de l'alcaldeessa de la ciutat, Ada Colau. Durant el discurs, les responsables de l'espai van reivindicar-lo com una eina indispensable per al barri: "Entenem la cultura no com un producte, no com un objecte intercanviable i de mercat, sí com un procés de creació, d'aprenentatge, de canvi, de reflexió. La cultura com a artesanía, feta a mà i en col·lectiu. La cultura com a subjecte. A prop de les persones i dels artistes. No es tracta d'acostar-se a la comunitat, sinó de ser la comunitat; no vincular-se al barri, sinó ser del barri i pel barri. La cultura a prop del territori i els drets socials". ◀

Garbuix

Direcció: Guillem Albà
i Alberto Feliciate
Intèrprets: Lola Ruiz, Serena
Vione, Juana Beltrán, Jessica
Arpin i Jessica Martín
Espai: Ateneu Popular de 9
Barris, del 12 de desembre fins
al 10 de gener
www.ateneu9b.net/

Les cinc artistes són
de diverses naciona-
litats i s'han conegut
arran de la preparació
d'aquest espectacle
/ ESTUDI CARMEL

ENTREVISTA GUILLEM ALBÀ I ALBERTO FELICIAE: DIRECTORS DE 'GARBUIX'

“Es tracta, sobretot, de buscar el costat irracional, de no pensar lògicament”

Els dos creadors reivindiquen el joc com a diversió per “entrar a poc a poc al cervell de la gent perquè vegi que, aquí, s’ho pot passar molt bé”

Albert Martí Panadès
@Albertillu9

Si mirem al diccionari, la paraula ‘garbuix’ ens porta directament a ‘embolic’. Què heu buscat amb això?

Guillem Albà: Volem fer un espectacle que fos un divertiment. Bàsicament, volem que les famílies vinguin, que riguin els nens, els pares i els avis. Que es diverteixin i s’ho passin bé. Que surtin amb ganes de tornar al circ i tornar al teatre. Buscar el joc només pel joc.

Deixem-nos d’històries, doncs: a jugar.

Alberto Feliciae: El que volem és que t’asseguis, que vegis tot el que passa i que no busquis connexions més enllà de gaudir del que estàs veient.

G.A.: És, sobretot, buscar el costat irracional. No pensis amb lògica racional: fem això, d’aquí anem allà, estem jugant. És un garbuix i et deixes emportar.

Cinc artistes a l’escenari, dones de cinc països diferents i especialistes en disciplines diverses. Com s’aglutinen?

A.F.: Pel que fa a la tècnica de circ, el que volem és barrejar. No volem que t’adonis que estàs veient un número de circ, volem que vegis joc.

G.A.: La gràcia és que són una suïssa, una argentina, una italiana, una francesa i una gallega que no es coneixien. Tot aquest procés

“A Catalunya, costa que confiïn en el que no és teatre convencional de text”, afirma Albà

de creació des de zero, de fer-nos amics fent un viatge junts, amb pujades i baixades... ha estat molt intens.

Aquest viatge on ens porta?

G.A.: De moment, ens porta a haver connectat molt, no podem estar els uns sense els altres. Elles es diverteixen a l’escenari, estem jugant i, el que és més important, la gent rep l’energia que desprenen, senten que s’hi estan deixant la pell.

Tots els escenaris són especials. Què us aporta el de l’Ateneu de 9 Barris?

A.F.: Per a mi, que porto molts anys treballant per aquí, és un refe-

rent del circ a Barcelona i a Catalunya. Ser el muntatge escollit de la vintena edició del Circ d’Hivern és quelcom especial.

G.A.: Molta gent ho espera, hi ha famílies del barri que sempre vénen i tenen expectatives. El que es fa aquí té moltíssim nivell. A més, la pressió de ser la vintena edició no ens l’agafem amb nervis, sinó amb la il·lusió que la gent s’ho passi bé. Busquem que els nens i les nenes riguin molt.

Arran dels premis Butaca, vas escriure: “Se’m fa una mica estrany que amb tantes companyies com hi ha de teatre familiar, que curren cada dia, que van per tot Catalunya amunt i avall... no n’hi hagi cap de nominada. Només hi ha un espectacle musical de producció gran, un de màgia i nosaltres. Tens la sensació que el que a vegades costa considerar teatre es posi al sac de familiar”.

G.A.: Al teatre familiar, li falten moltes coses. Falta una mica de respecte per part de totes, abans que res. El que s’entén per familiar (que arribi des dels infants als avis i les àvies) vol dir que s’ho han de passar bé tots, ha de tenir el punt just. Tenim el màxim respecte per a elles i el més important és que vulguin tornar al circ i al teatre, que els infants aprenguin que és un espai de llibertat on t’ho vols passar bé.

Les institucions no s’impliquen tant quan la proposta s’escapa del que és teatre convencional?

G.A.: A Catalunya, costa que confiïn en el que no és teatre convencional de text. Quan el públic ho veu diu: “Hòstia, que original”, perquè són propostes que aquí es veuen poc. Fora d’aquí, hi ha més accés: molt més circ, més teatre gestual, humor, titelles... Aquí, costa que la gent conegui aquests referents. Sempre s’ajuda molt més al teatre convencional i hem d’intentar que tothom hi vagi creient més. Hi ha altres maneres d’asseure’s en una butaca i veure altres propostes, que també poden ser més enriquidores.

El riure és una bona arma?

A.F.: Aquesta és la idea, és l’aposta.

G.A.: El que fem està lligat amb l’humor, amb el clown, perquè el que volem és ajudar que el cervell s’oxigeni. I és una arma... i tant que sí! Per arribar a moltes generacions diferents.

Podem reconciliar el circ amb les espectadores que un dia van deixar d’anar-hi?

G.A.: És important que s’entengui que hi ha diferents maneres de fer circ i de fer clown, que el que es feia abans pot ser diferent del que es fa ara. Simplement, volem que la gent vingui i vegi que hi ha un esforç. La gent està gastant temps i diners i no volem que la gent marxi amb la sensació que li han pres el pèl o no s’ho han currat. Vull que puguis dir: “No m’ha agradat, però s’ho han currat”. Hi ha un esforç d’energia brutal per part de les intèrprets i això ha de compensar d’alguna forma. Hi ha altres maneres de fer circ i de fer espectacles. La nostra idea és atrapar la gent que normalment no va al circ i el teatre, que són majoria. Entrar a poc a poc al cervell del públic perquè vegi que, aquí, s’ho pot passar molt bé. ◀